

[Glistrup]

haft i dag, hvorefter Danmarks standpunkt, som ministrene selvfølgelig må forhandle nu både på embedsmandsplan og på politisk plan, ganske klart er det, at vi er modstandere af det EF-Kommissionsforslag, som foreligger. Det er den helt klare melding, som der må blive givet fra Danmarks side efter den behandling, vi har haft her.

Så vender interessen tilbage til det, som hr. Ivar Nørgaard i sit første indlæg med ringe respekt for en af nationens store kaldte en Storm P.-maskine, nemlig det, som skatteministeren flikkede sammen i sommer i retning af, at man skulle have banker på Kreta, eller hvor det nu er, til at indsende oplysningsskemaer overensstemmende med den danske rentekontrollov, og disse flyvske sommertanker fra ministerens side skulle jo begynde i denne tid, hvis der var hold i dem og de blev til realiteter, for liberaliseringen indtraf jo pr. 1. oktober 1988, og lige i disse første måneder af 1989 er man jo ved at få de første indberetninger hjem vedrørende indkomståret 1988.

Hvor stort et held har man i grunden i Skatteministeriet haft til at få bankerne rundt omkring i Europa til at indsende de indberetninger, som regeringen med det daværende radikale oppositionspartis store opbakning lagde så stor vægt på at man virkelig skulle have ind? Er det således, at livets virkelighed viser, at den ordening ser ud til at fungere udmærket, så hvis Jensen i Gothersgade har sat nogle penge ind på en konto i Barcelona, kommer der en renteindberetning fra Barcelona-banken, eller hvordan er de praktiske erfaringer på det område?

Økonomiministeren (Niels Helveg Petersen):

Til hr. Ivar Nørgaard først: Jeg har måske skildret mulighederne for at få en vedtagelse om en automatisk indberetningspligt i samtlige medlemslande lidt pessimistisk. Det er ikke udtryk for, at vi ikke vil arbejde for det fra dansk side, men samtidig er jeg bange for at måtte sige til hr. Ivar Nørgaard, at jeg må skuffe ham med et meget realistisk synspunkt. Her er der ikke kun tale om, at Luxembourg er imod noget sådant, det er fuldt så meget Storbritannien og i øvrigt da også i denne sag Vesttyskland. Så modstanden imod en sådan automatisk indberetningspligt er temmelig udbredt, og jeg ser ingen realistiske muligheder for, at den sådan vil forsvinde her med det samme.

Men det er ganske oplagt, at det fra en række landes side under forhandlingerne blev fremført, at den logiske vej at gå er en automatisk indberetningspligt. Det synspunkt har Danmark forfægtet, og det vil vi fortsætte med at gøre.

Jeg kan da, uden at gå længere end jeg må, fortælle hr. Ivar Nørgaard, at den franske regering, da sagen var til behandling i Ministerrådet, absolut hilste dette forslag overordentlig velkommen, og der var altså ikke tale om, at man fra fransk side på nogen måde distancerede sig fra det, tværtimod takkede man for, at det nu var kommet, og håbede på, at det kunne vedtages.

Så de – som jeg fornemmede det – overvejer, hr. Ivar Nørgaard gjorde for sig selv om, hvad den franske regerings holdning til det egentlig var, synes jeg i hvert fald ikke svarer til det resultat, jeg måtte lytte mig til.

Det er i øvrigt sådan, at artiklerne 70, 108 og 109 under alle omstændigheder er gældende, og det blev da også fremført i sin tid, da vi i Markedsudvalget behandlede kapitalliberaliseringsdirektivet, at uanset bestemmelserne i kapitalliberaliseringen står altså Traktatens beskyttelsesforanstaltninger ved magt, når det drejer sig om valutauro og betalingsbalancevanskeligheder, og det er fortsat tilfældet. På det punkt er der ingen ændring sket.

Jeg synes, at både hr. Ivar Nørgaard og hr. Gade burde skænke det en tanke, når de kritiserer valutabiliseringen så stærkt, at de socialdemokratiske regeringer i Sverige og Norge efter vedtagelsen af liberaliseringsdirektivet har meddelt, at de ønsker at gå samme vej; det er sagt med meget stort eftertryk både fra svensk og norsk side. Vi har altså i Sverige og Norge nu socialdemokratiske regeringer, som har erkendt, at det er den vej, det går, at det er den logiske vej at gå i en økonomi, der tiltagende internationaliseres – og det gælder jo også svensk og norsk økonomi.

Så denne principielle modstand eller uvilje mod liberalisering deles altså faktisk ikke på det principielle plan af svenske og norske socialdemokratiske regeringer i dag. Det har tidligere været sådan, men i løbet af forbløffende kort tid har vi set et ganske, synes jeg, markant sving i opfattelserne i de øvrige nordiske lande.

Der er fra hr. Glistrups side rejst det spørgsmål, om man under den videre behandling i